

Oldermandens beretning, Kirke Saaby Bylaug Generalforsamling 26. april 2016

Godaften. På indkaldelsen til årets generalforsamling er et billede af den plakat, som var et af resultaterne fra vores udviklingsdag tilbage i maj 2015. Jeg har taget originalen med, så I kan se nærmere på den. Jeg synes det er en god illustration af den mangfoldighed, der kendetegner vores landsby, og som jeg synes gør Kirke Saaby til et rigtigt godt og attraktivt sted at bo og slå sig ned.

Udviklingsprojektet vil vi tale mere om senere i aften, så jeg vil ikke bruge alt for meget tid på det lige nu. Jeg vil dog gerne understrege to ting: for det første, at udviklingsprojektet og det skub, som vi har fået i form af kommunale tilskud, er en utrolig positiv ting for byen, både i form af de konkrete output som kommer borgerne og handelslivet til gode og i form af de indirekte effekter, som blandt andet handler om sammenhængskraft og livskvalitet i form af øget kendskab og praktisk samarbejde mellem vores grundejerforeninger og dermed beboere.

For det andet – så blev Rom ikke bygget på 1 dag. Da jeg læste historie engang i forrige århundrede lærte vi blandt andet om mentalitetshistorie som en særlig genre, der beskæftiger sig med ændringer i tankesæt og handlinger. Det korte af det lange er, at det tager mange år at forandre indgroede vaner og holdninger. Derfor er det også et langt, sejt træk at få indført nye måder at bo, handle og arbejde på, som jo er nogle af de konsekvenser, vores udviklingsprojekt kan tænkes at få.

Personligt synes jeg det er fedt at begrænse ressourcspild ved at deles om tingene og ved at have fleksible boliger, kontorer og fælles fødevarerproduktion. De mange sidegevinster, som vi også kender fra idræts- og foreningslivet er jo, at man kommer til at kende og respektere hinanden og dele ikke bare trailer og brændeflækker, men også en kærlighed til byen og den måde, vi har valgt at leve på. Det er ægte inklusion og indbefatter også de, der måtte vælge at flytte til byen. At vi så af og til tager hinanden og fællesskabet for givet og måske ikke får taget ordentligt imod nytilkomne er bare en præmis, vi må arbejde med. Jeg er under alle omstændigheder meget glad for, at vi er kommet i gang med et tværgående samarbejder i byen og at vi har fået iværksat en række konkrete initiativer, som f.eks. markedsdage og en værktøjsbank og snart fælles hønsehold. Initiativer, som signalerer, at vi kan meget mere sammen, end hver for sig og at vores by er klar til flere udfordringer.

Jeg tror, at vi, hvis vi er standhaftige og strategiske, med tiden vil få ikke bare vores naboers, men også omverdenens øjne op for, hvor fedt det er at bo her Midt i Lejre og hvor mange udviklingsmuligheder, personlige såvel som

familiemæssige, oplevelsesøkonomiske og interkulturelle der er ved at bo og opleve her i Verdens Navle.

Apropos navle, så er vores virkelige centrum jo selvfølgelig gadekæret. Jeg kan ikke nævne det sidste års bylaugsarbejde, uden også at skamrose alle de, der har bidraget til at oprense og forbedre gadekæret. Det gælder i særdeleshed Anders Bak fra bestyrelsen, som - udover at være en effektiv kasserer - utrætteligt har analyseret, innoveret på og ikke mindst travet rundt i vaders med bollerne i driv-is for at redde kæret fra den totale algedød. Gadekæret er en udfordring for at sige det på nudansk. Kommunen har været behjælpelige, men desværre ikke fulgt opgaven helt til dørs, så der er stadig noget slam på bunden, men formentlig ikke mere, end at kæret kan holde 10-12 år før det grønsker til igen.

Der er altid mange eksperter, der kommenterer vores anstrengelser på Facebook på sofaen ind mellem koteletten og kagen, og til dem kan jeg kun sige: Brok jer til kommunen og ellers fat en skovl og kig ned når vi andre bruger en lørdag på at rydde op! Og ja, der kommer vand i gadekæret i takt med regnbygerne. Og ja, vi sætter fisk ud. Og ja, der bliver sommerfest med svævende børn henover det reneste, bedst filtrerede og smukkeste vandspejl i Danmark.

Nu nævnte jeg jo lige Anders, så jeg må hellere undlade at glemme at rose nogle flere. Først og fremmest er jeg en utrolig privilegeret Oldermænd, idet jeg nærmest aldrig behøver skynde på eller minde om, men tværtimod har en bestyrelse, der hver for sig er meget samvittighedsfulde og kompetente og tilsammen udgør et stærkt hold, der kan tackle det meste og få ting til at ske. Jeg nævner i flæng Christian, som holder liv i markedsdagene, Jesper, der arbejder ufortrødent på grønne udviklingstiltag og er kontakt til skolen, Niels, som altid har spændende visioner og som orker de store dialoger med omverdenen og Mark, som kommunikerer vores arbejde ud til den undrende offentlighed og nu er i gang med en lovende karriere som hele byens hønseavler. Også tak til Martin og Lauritz, som altid hjælper til og til Anne-Karin og Christina, som håndterer revision. Jeg vil også gerne sige tak til Villy Hauritz, som jeg ved taler landsbyernes sag i Kommunalbestyrelsen, når det er relevant.

Efter disse mange positive udtalelser (minus den lille raptus om kæret) vil jeg gerne annoncere, at jeg efter 14 år som oldermænd og 18 år i bestyrelsen er klar til en udskiftning. Måske ikke flyvende, men gerne om 1 år, når udviklingsprojektet forhåbentlig er landet godt og nye folk forhåbentlig kommet til både byen og bylauget. Jeg render altså ikke af pladsen, men synes måske, at vi kunne begynde at se på et generationsskifte og/eller en ny konstellation i bestyrelsen.

Jeg har jo personligt aldrig, eller, jo måske lige i starten, ment at det at være Oldermann var noget særligt. Jeg kan til gengæld sige, at den særlige loyalitet og dedikation som bestyrelsen har udvist, både nuværende og tidligere medlemmer, forekommer mig at være et udtryk for en tro på vores by og for en tiltro til at vores arbejde nytter noget. Jeg kan selvfølgelig også vælge at tolke det som en tillidserklæring til mig, men egentlig synes jeg sagtens hver og en af de nuværende bestyrelsesmedlemmer lige så godt kunne være Oldermann. Men man kunne jo også forestille sig en Olderdame.

Det som for mig altid har betydet noget er, at vi arbejder for byens borgere, herunder især børnene, og vi har det sjovt, mens vi gør det. Og det synes jeg vi har, også til vores bestyrelsesmøder og på hockeybanen. Det er klart, at der har været tidspunkter hvor man synes man arbejder gratis – og det gør man – med nogle lorteopgaver og ikke bliver anerkendt, hverken af kommunen eller bysbørnene. At man ikke ”bruger bylauget” er det samme som at sige at man ikke bruger infrastrukturen eller naturen i byen. Det gør man selvfølgelig og som borger i Kirke Saaby Landsby skal man efter min mening bare være glad for, at der er en flok landsbytosser, der år efter år arbejder for at gøre byen et bedre sted for os alle.

Derfor vil jeg i aften opfordre til, at man overvejer at opstille til bestyrelsen og/eller være aktive i et af de mange projekter, vi kører sammen med de øvrige grundejerforeninger, eller bare prøve at tænke lidt på byen i det daglige. Konkret kan man f.eks. investere i en andelshøne eller være med til at rejse telte på lørdag til markedsdagen eller gå en tur rundt om kærret med en skraldepose eller tage et smukt foto og lægge på midtilejres facebook eller handle lidt mere i dagliBrugsen eller hos vores små-erhverv eller masser af andre ting.

Endelig vil jeg opfordre til, at forsamlingen godkender bestyrelsens forslag til en kontingentstigning fra 125 til 200 kr. om året. Jeg synes det er et helt rimeligt beløb, sat i forhold til hvad andre grundejerforeninger opkræver, og især sat i forhold til det, man får for de penge.

Tak for opmærksomheden.